

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

8. prosince 2022*

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb osob – Článek 45 SFEU – Pracovníci – Nařízení (EU) č. 492/2011 – Článek 7 odst. 1 a 2 – Rovné zacházení – Sociální výhody – Pozůstalostní důchod – Registrovaní partneři – Vnitrostátní právní úprava podmiňující přiznání nároku na pozůstalostní důchod zápisem partnerství platně uzavřeného a registrovaného v jiném členském státě do vnitrostátního rejstříku“

Ve věci C-731/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Lucembursko) ze dne 25. listopadu 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 1. prosince 2021, v řízení

GV

proti

Caisse nationale d'assurance pension,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení M. Safjan (zpravodaj), předseda senátu, N. Jääskinen a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: A. M. Collins,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za GV P. R. Mbonyumutwou, avocat,
- za Caisse nationale d'assurance pension A. Charton a M. Thewesem, avocats,
- za Evropskou komisi B.-R. Killmannem a D. Martinem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18, 45 a 48 SFEU, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie (Úř. věst. 2011, L 141, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/589 ze dne 13. dubna 2016 (Úř. věst. 2016, L 107, s. 1) (dále jen „nařízení č. 492/2011“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi GV, francouzskou státní příslušnicí, a caisse nationale d'assurance pension (národní důchodová pojišťovna, Lucembursko) (dále jen „CNAP“) ve věci odmítnutí této pojišťovny přiznat GV nárok na pozůstalostní důchod po smrti jejího partnera.

Právní rámec

Unijní právo

Nariadení č. 883/2004

- 3 Článek 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72), ve znění nařízení Komise (EU) č. 1372/2013 ze dne 19. prosince 2013 (Úř. věst. 2013, L 346, s. 27) (dále jen „nařízení č. 883/2004“), nadepsaný „Věcná oblast působnosti“, v odstavci 1 písm. e) stanoví, že se nařízení č. 883/2004 vztahuje na právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení týkající se pozůstalostních dávek.
- 4 Článek 4 tohoto nařízení, nadepsaný „Rovnost zacházení“, zní:
„Nestanoví-li toto nařízení jinak, požívají osoby, na které se toto nařízení vztahuje, stejné dávky a mají podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu stejné povinnosti jako jeho státní příslušníci.“
- 5 Článek 5 písm. b) uvedeného nařízení, nadepsaný „Rovné nakládání s dávkami, příjmy, skutečnostmi nebo událostmi“, stanoví:
„Nestanoví-li toto nařízení jinak a s ohledem na zvláštní prováděcí předpisy, použije se toto:
[...]
b) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu právní účinky připisovány existenci některých skutečností nebo událostí, přihlíží tento členský stát k podobným skutečnostem nebo událostem, které nastaly v kterémkoli členském státě tak, jako by k nim došlo na jeho území.“

Nařízení č. 492/2011

- 6 Článek 7 odst. 1 a 2 nařízení č. 492/2011 stanoví:

„1. S pracovníkem, který je státním příslušníkem členského státu, nesmí být na území jiného členského státu zacházeno z důvodu jeho státní příslušnosti jinak než s tuzemskými pracovníky, jde-li o podmínky zaměstnávání a pracovní podmínky, zejména z oblasti odměňování, skončení pracovního poměru a návratu k povolání nebo opětovného zaměstnání, pokud se stal nezaměstnaným.

2. Požívá stejné sociální a daňové výhody jako tuzemští pracovníci.“

Nařízení (EU) 2016/1104

- 7 Nařízení Rady (EU) 2016/1104 ze dne 24. června 2016 provádějící posílenou spolupráci v oblasti příslušnosti, rozhodného práva a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech majetkových důsledků registrovaného partnerství (Úř. věst. 2016, L 183, s. 30) dovoluje partnerům zvolit si nebo změnit právo rozhodné pro majetkové důsledky jejich registrovaného partnerství.
- 8 Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Oblast působnosti“, stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje na majetkové důsledky registrovaného partnerství.

Nepoužije se na daňové, celní či správní věci.

2. Z oblasti působnosti tohoto nařízení jsou vyloučeny:

[...]

b) existence, platnost nebo uznání registrovaného partnerství;

[...]

e) sociální zabezpečení;

[...]“

Lucemburské právo

Zákoník sociálního zabezpečení

- 9 Článek 195 zákoníku sociálního zabezpečení stanoví:

„Aniž jsou dotčeny další stanovené podmínky, má nárok na pozůstalostní důchod pozůstalý manžel nebo partner ve smyslu článku 2 zákona ze dne 9. července 2004 o právních účincích některých partnerství [(*Mémorial* A 2004, s. 2020),] příjemce starobního nebo invalidního důchodu přiznaného na základě této knihy nebo pojištění, pokud byl tento v okamžiku smrti prokazatelně pojištěn alespoň po dobu dvanácti měsíců podle článků 171, 173 a 173a během tří let předcházejících pojistné události. [...] Tato pojistná doba se však nevyžaduje v případě smrti pojištěnce následkem úrazu

jakéhokoli druhu nebo nemoci z povolání uznané podle ustanovení tohoto zákoníku, ke kterým došlo během pojištění.“

10 Článek 196 tohoto zákoníku zní:

„1. Pozůstalostní důchod manžela či manželky nebo partnera či partnerky ve smyslu článku 2 zákona ze dne 9. července 2004 o právních účincích některých partnerství se nevyplácí:

- bylo-li manželství nebo partnerství uzavřeno méně než jeden rok před smrtí pojištěnce nebo před jeho odchodem do důchodu z důvodu invalidity nebo z důvodu stáří;
- bylo-li manželství nebo partnerství uzavřeno s osobou mající nárok na starobní nebo invalidní důchod.

2. [Odstavec] 1 se však nepoužije, pokud je splněna alespoň jedna z následujících podmínek:

- a) je-li smrt pojištěnce nebo jeho odchod do důchodu z důvodu invalidity přímým důsledkem úrazu, k němuž došlo po uzavření manželství nebo partnerství;
- b) existuje-li v době smrti dítě narozené nebo počaté v době uzavření manželství nebo partnerství nebo dítě legitimizované uzavřením manželství;
- c) nebyl-li zesnulý příjemce důchodu starší než jeho manžel či manželka nebo partner či partnerka o více než patnáct let a manželství nebo partnerství trvalo v okamžiku smrti alespoň jeden rok;
- d) trvalo-li manželství nebo partnerství v okamžiku smrti příjemce nejméně deset let.“

Zákon ze dne 9. července 2004

11 Článek 2 zákona ze dne 9. července 2004 o právních účincích některých partnerství, ve znění zákona ze dne 3. srpna 2010 (*Mémorial* A 2010, s. 2190) (dále jen „zákon ze dne 9. července 2004“), stanoví:

„Partnerstvím ve smyslu tohoto zákona se rozumí soužití dvou osob různého nebo stejného pohlaví, dále jen [„partneři“], které spolu žijí jako pár a které učinily prohlášení v souladu s článkem 3 níže.“

12 Článek 3 tohoto zákona zní:

„Partneři, kteří si přejí učinit prohlášení o partnerství [...], osobně a společně písemně prohlásí před obecním matričním úřadem v místě jejich společného bydliště nebo pobytu své partnerství a existenci dohody upravující majetkové důsledky jejich partnerství, pokud je mezi nimi taková dohoda uzavřena.

Matriční úředník ověří, zda obě strany splňují podmínky stanovené tímto zákonem, a pokud ano, vydá oběma partnerům osvědčení o tom, že jejich partnerství bylo prohlášeno.

U osob, jejichž rodný list byl vystaven nebo přepsán v Lucembursku, se na okraji rodného listu každého partnera uvede poznámka o prohlášení partnerství.

Na podnět matrikáře je prohlášení, případně včetně odkazu na dohodu, do tří pracovních dnů předáno generální prokuratuře k uložení do matriky a zápisu do spisu uvedeného v článku 1126 a následujících [n]ového občanského soudního řádu.

Registrované partnerství nabývá mezi stranami účinnosti okamžikem, kdy prohlášení obdrží matriční úředník, který mu přidělí určité datum. Vůči třetím osobám se jej lze dovolávat až ode dne, kdy je prohlášení zapsáno do matriky.

Velkovévodské nařízení může stanovit obsah a formální náležitosti prohlášení a dokladů, které mají být k němu přiloženy.“

13 Článek 4 uvedeného zákona zní takto:

„Pro učinění prohlášení podle článku 3 musí obě strany:

1. být způsobilé uzavírat smlouvy podle článků 1123 a 1124 Code civil (občanský zákoník);
2. nebýt vázány manželstvím nebo jiným partnerstvím;
3. nebýt příbuznými nebo spřízněnými v míře zakázané podle článků 161 až 163 a čl. 358 druhého pododstavce občanského zákoníku;
4. legálně pobývat na lucemburském území.

Výše uvedený bod 4 se vztahuje pouze na státní příslušníky třetích zemí.“

14 Článek 4-1 téhož zákona stanoví:

„Partneři, kteří registrovali své partnerství v zahraničí, mohou podat žádost ke generální prokuratuře o zápis do matriky a spisu uvedeného v článku 1126 a následujících [n]ového [o]bčanského soudního řádu, pokud obě strany splňovaly v době uzavření partnerství podmínky stanovené v článku 4.

Velkovévodské nařízení může stanovit formální náležitosti žádosti a dokladů, které mají být k ní přiloženy.“

Nový občanský soudní řád

15 Článek 1126 nového občanského soudního řádu stanoví:

„Výpisy z listin a rozsudků, které musí být uchovávány v matrice, jsou uloženy u generální prokuratury. [...]"

16 Článek 1127 tohoto řádu stanoví:

„Zveřejnění listin a rozsudků uchovávaných v matrice je zajištěno zápisem do spisu, strojového nebo počítačového, jménem chráněné osoby. Tento zápis uvádí číslo, pod kterým byly listina nebo rozsudek zapsány do matriky podle odstavce 2 předchozího článku.

[...]"

17 Článek 1129 uvedeného řádu zní:

„Kopie výpisů uchovávaných v matrice mohou být vydány každému žadateli. Byl-li ve spisu uveden údaj o výmazu, kopie výpisů uchovávaných v matrice mohou být vydány jen se souhlasem generálního prokurátora.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 18 Dne 22. prosince 2015 žalobkyně v původním řízení a její partner, oba francouzské státní příslušnosti s bydlištěm ve Francii, řádně zaregistrovali u tribunal d'instance de Metz [soud prvního stupně v Metách (Francie)] společné prohlášení o občanském paktu solidarity (PACS). Oba byli zaměstnanci v Lucembursku.
- 19 Partner žalobkyně v původním řízení zemřel dne 24. října 2016 následkem pracovního úrazu. Posledně zmíněná podala u CNAP dne 8. prosince 2016 žádost o přiznání nároku na pozůstalostní důchod.
- 20 Tato žádost byla dne 27. listopadu 2017 zamítnuta s odůvodněním, že PACS registrovaný ve Francii nebyl zapsán do lucemburské matriky za života obou smluvních stran, a proto se jej nelze dovolávat vůči třetím osobám.
- 21 Rozsudkem ze dne 18. března 2020 conseil arbitral de la sécurité sociale (soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) zamítl žalobu žalobkyně v původním řízení proti rozhodnutí CNAP ze dne 27. listopadu 2017, kterým jí byl odmítnut nárok na pozůstalostní důchod.
- 22 Rozsudkem ze dne 25. června 2020 conseil supérieur de la sécurité sociale (odvolací soud pro záležitosti sociálního zabezpečení, Lucembursko) tento rozsudek potvrdil.
- 23 Žalobkyně v původním řízení podala proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek ke Cour de cassation (Kasační soud, Lucembursko). Na podporu tohoto kasačního opravného prostředku uplatňuje zejména důvod vycházející z porušení článků 18 a 45 SFEU, které se v uvedeném pořadí týkají zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti a volného pohybu pracovníků, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011.
- 24 Rozsudkem ze dne 25. listopadu 2021 Cour de cassation rozhodl, že lucemburské právní předpisy nezavádí přímou diskriminaci mezi lucemburskými partnery a partnery, kteří jsou státními příslušníky jiného členského státu, bez ohledu na to, zda bylo partnerství uzavřeno v Lucembursku nebo v zahraničí.
- 25 Předkládající soud si však klade otázku ohledně existence případné nepřímé diskriminace, jelikož povinnost uložená článkem 4-1 zákona ze dne 9. července 2004 partnerům, kteří již zaregistrovali své partnerství v jiném členském státě, nechat jej zapsat rovněž do lucemburské matriky, zejména za účelem získání nároku na pozůstalostní důchod, se dotýká především příhraničních pracovníků, a sice pracovníků, kteří vykonávají profesní činnost v Lucembursku, přičemž mají bydliště v jedné ze sousedních zemí tohoto státu.

- 26 Za těchto podmínek se Cour de cassation rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání unijní právo, zejména články 18, 45 a 48 SFEU a čl. 7 odst. 2 [n]ařízení [č. 492/2011] ustanovením práva členského státu, jako jsou článek 195 [z]ákoníku sociálního zabezpečení a články 3, 4 a 4-1 [zákona ze dne 9. července 2004], která podmiňují přiznání nároku pozůstalému partnerovi z platně uzavřeného a registrovaného partnerství v členském státě původu na pozůstalostní důchod náležející z důvodu výkonu profesní činnosti zesnulým partnerem v hostitelském členském státě podmínkou zapsání partnerství do rejstříku vedeného tímto státem za účelem ověření splnění hmotněprávních podmínek vyžadovaných zákonem tohoto členského státu pro uznání partnerství a zajištění možnosti se jej dovolávat vůči třetím osobám, zatímco přiznání pozůstalostního důchodu pozůstalému partnerovi z partnerství uzavřeného v hostitelském členském státě je podmíněno pouze tím, že partnerství bylo v tomto členském státě platně uzavřeno a zapsáno?“

K předběžné otázce

- 27 Úvodem je třeba poznamenat, že i když předkládající soud ve své otázce odkazuje na články 18 a 48 SFEU, tyto články nejsou v rámci sporu v původním řízení relevantní.
- 28 Pokud jde o článek 18 SFEU, z ustálené judikatury totiž vyplývá, že se toto ustanovení Smlouvy použije samostatně pouze v situacích upravených unijním právem, pro něž Smlouva nestanoví zvláštní pravidla o zákazu diskriminace. Zásada zákazu diskriminace byla přitom v oblasti volného pohybu pracovníků provedena článkem 45 SFEU a nařízením č. 492/2011 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. května 1989, Komise v. Řecko, 305/87, EU:C:1989:218, body 12 a 13, a ze dne 25. října 2012, Prete, C-367/11, EU:C:2012:668, body 18 a 19).
- 29 Pokud jde o článek 48 SFEU, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že účelem tohoto článku není stanovit přímo účinné právní pravidlo jako takové, ale toto ustanovení tvoří právní základ k přijetí opatření v oblasti sociálního zabezpečení, která jsou nezbytná k zajištění volného pohybu pracovníků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. března 2011, Casteels, C-379/09, EU:C:2011:131, bod 14). Taková opatření jsou nyní obsažena v nařízení č. 883/2004.
- 30 Je tedy třeba dovést, že podstatou jediné otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě hostitelského členského státu, která stanoví, že přiznání nároku pozůstalému partnerovi z platně uzavřeného a registrovaného partnerství v jiném členském státě na pozůstalostní důchod náležející z důvodu výkonu profesní činnosti zesnulým partnerem v prvním členském státě podléhá podmínce předchozího zápisu partnerství do rejstříku vedeného uvedeným státem.
- 31 Pokud jde o výklad článku 45 SFEU a článku 7 nařízení č. 492/2011, z ustálené judikatury vyplývá, že zásada rovného zacházení stanovená v těchto ustanoveních zakazuje nejen zjevnou diskriminaci na základě státní příslušnosti, ale také všechny formy skryté diskriminace, které v důsledku použití jiných rozlišovacích kritérií vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. února 1974, Sotgiu, 152/73, EU:C:1974:13, bod 11, a ze dne 13. března 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, bod 18).

- 32 Soudní dvůr v této souvislosti upřesnil, že ustanovení vnitrostátního práva, byť se uplatňuje nezávisle na státní příslušnosti, musí být považováno za nepřímou diskriminaci, pokud se může ve své podstatě dotýkat zaměstnanců pocházejících z jiných členských států více než tuzemských zaměstnanců, a pokud v důsledku toho existuje riziko, že prvně uvedení budou obzvláště znevýhodněni, ledaže by takové ustanovení bylo objektivně odůvodněné a přiměřené sledovanému cíli (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. května 1996, O'Flynn, C-237/94, EU:C:1996:206, bod 20, a ze dne 13. března 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, bod 19).
- 33 Lucemburské právní předpisy, jak jsou uplatňovány v projednávané věci, stanoví pro partnerství uzavřené a registrované v jiném členském státě podle příslušných předpisů tohoto státu podmínku, která se nevztahuje na partnerství uzavřené v Lucembursku.
- 34 CNAP totiž uplatnila článek 4-1 zákona ze dne 9. července 2004, když vyžadovala, aby partnerství již zaregistrované v jiném členském státě bylo rovněž zapsáno do lucemburské matriky, což znamená, že partneri musí podat v tomto smyslu žádost u lucemburské generální prokuratury. Partnerství, které bylo uzavřeno a prohlášeno v Lucembursku, je sice rovněž zapsáno do lucemburské matriky, avšak podle článku 3 tohoto zákona se takový zápis provádí „na podnět matrikáře“. Tento zápis se tak provádí automaticky a z podnětu matrikáře, před nímž bylo partnerství prohlášeno. Vzhledem k tomu, že tyto právní předpisy mohou znevýhodnit státní příslušníky jiných členských států, zavádí v důsledku toho nerovné zacházení nepřímou založené na státní příslušnosti.
- 35 Je tedy třeba ověřit, zda je toto nerovné zacházení objektivně odůvodněné a přiměřené.
- 36 V tomto ohledu se zaprvé jeví, že lucemburské právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení umožňují orgánům tohoto členského státu ověřit dodržení hmotněprávních podmínek vyžadovaných zákoníkem sociálního zabezpečení pro přiznání nároku na pozůstalostní důchod partnerovi a zaručují možnost dovolávat se partnerství vůči třetím osobám. Členský stát je oprávněn se ujistit, že pozůstalostní důchod financovaný z veřejných prostředků a vyplácený pozůstalému partnerovi v důsledku smrti druhého partnera způsobené pracovním úrazem bude vyplácen pouze osobě, která může prokázat, že skutečně byla partnerem zesnulého pracovníka.
- 37 Podle ustálené judikatury Soudního dvora však vnitrostátní právní předpisy mohou zaručit dosažení vytýčeného cíle pouze tehdy, pokud skutečně odpovídají snaze dosáhnout jej soudržným a systematickým způsobem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. března 2009, Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, bod 55, a ze dne 11. července 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, bod 24).
- 38 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, přitom vyplývá, že dodržení hmotněprávních podmínek vyžadovaných lucemburským zákoníkem sociálního zabezpečení k tomu, aby pozůstalý partner mohl mít nárok na pozůstalostní důchod z důvodu smrti svého partnera, není v původním řízení zpochybňováno. CNAP odůvodnila odmítnutí přiznat žalobkyni v původním řízení takový důchod pouze tím, že partnerství, které ji vázalo k jejímu partnerovi, nebylo zapsáno do lucemburské matriky.
- 39 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že zápis partnerství uzavřených v jiných členských státech do lucemburské matriky není povinností, ale pouze možností. Článek 4-1 zákona ze dne 9. července 2004 totiž stanoví, že partneri mohou podat žádost o zápis u generální prokuratury. Jak přitom uvedla Evropská komise ve svém vyjádření, není-li takový zápis povinný, nelze jej

soudržně považovat za nezbytnou formální podmínku pro ověření, že partnerství registrované v jiném členském státě splňuje hmotněprávní podmínky vyžadované zákonem ze dne 9. července 2004, a pro zajištění možnosti dovolávat se takového partnerství vůči třetím osobám.

- 40 V každém případě odmítnutí přiznat nárok na pozůstalostní důchod z důvodu, že partnerství, o které se opírá žádost o důchod, nebylo zapsáno v Lucembursku, překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle, a porušuje tak zásadu proporcionality připomenutou v bodě 32 tohoto rozsudku.
- 41 Jak totiž vyplývá z judikatury Soudního dvora, předložení úředního dokladu vydaného příslušným orgánem členského státu, ve kterém bylo partnerství uzavřeno, se jeví jako dostatečné k zajištění možnosti dovolávat se tohoto partnerství vůči orgánům jiného členského státu pověřeným vyplácením pozůstalostní dávky, ledaže by některé indicie mohly vést k pochybnostem o správnosti tohoto dokladu (obdobně viz rozsudek ze dne 2. prosince 1997, Dafeki, C-336/94, EU:C:1997:579, bod 19). V takovém případě by jakákoli případná pochybnost orgánů posledně zmíněného členského státu mohla být rozptýlena prostřednictvím žádosti o informace adresované orgánům, které uvedené partnerství zaregistrovaly, přičemž taková žádost umožní ujistit se o jeho pravosti.
- 42 Dále vzhledem k tomu, že v použitelných právních předpisech chybí podmínka týkající se lhůty pro zápis dotčeného partnerství, nic nebrání tomu, aby tento zápis, který je třeba odlišit od registrace partnerství příslušnými orgány členského státu, v němž bylo toto partnerství založeno, byl uskutečněn ke dni, kdy je požádáno o přiznání nároku na pozůstalostní důchod, což by rovněž umožnilo dosáhnout cíle sledovaného těmito právními předpisy. Z předkládacího rozhodnutí však nevyplývá, že tato možnost byla ve věci v původním řízení využita.
- 43 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 45 SFEU a článek 7 nařízení č. 492/2011 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě hostitelského členského státu, která stanoví, že přiznání nároku pozůstalému partnerovi z platně uzavřeného a registrovaného partnerství v jiném členském státě na pozůstalostní důchod náležející z důvodu výkonu profesní činnosti zesnulým partnerem v prvním členském státě podléhá podmínce předchozího zápisu partnerství do rejstříku vedeného uvedeným státem.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

Článek 45 SFEU a článek 7 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/589 ze dne 13. dubna 2016,

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání právní úpravě hostitelského členského státu, která stanoví, že přiznání nároku pozůstalému partnerovi z platně uzavřeného a registrovaného partnerství v jiném členském státě na pozůstalostní důchod náležející z důvodu výkonu profesní činnosti zesnulým partnerem v prvním členském státě podléhá podmínce předchozího zápisu partnerství do rejstříku vedeného uvedeným státem.

Podpisy.